

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE BESCHIKKING VAN DEN MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN VAN
19 DECEMBER 1939 No. 2014 P/P.O.W. AFDEELING VOLKSGEZOND-
HEID OP GROND VAN ART. 6, LID 2, LETTER A DER OPIUMWET
(S 1928 No. 167).

In No. 1 van het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* van 6 Januari 1940 pag. 74 is opgenomen de hier boven aangehaalde Ministerieele Beschikking op grond van de Opiumwet.

Artikel 6 van de Opiumwet geeft aan, dat het verbod om verdoovende middelen te bereiden, te bewerken, te verwerken, te verkoopen, af te leveren, te verstrekken, te vervoeren, te bezitten of aanwezig te hebben onder meer niet van toepassing is op gevestigde apothekers, mits zij deze middelen slechts voor geneeskundig doel bereiden, bewerken, verwerken, verkoopen, verstrekken, vervoeren, afleveren, bezitten of aanwezig hebben en daarbij de bepalingen van de Wet op de Uitoefening der Artsenijbereidkunst in acht nemen.

Deze, hier aangehaalde, bepalingen zijn die, welke betrekking hebben op de bewaring en aflevering van vergiften. Aflevering daarvan mag slechts geschieden op voorschrift van een geneeskundige of op schriftelijke aanvraag, waarbij eenige formaliteiten in acht zijn te nemen (art. 13 en 14).

Aan het slot van het tweede lid onder letter a van het genoemde art. 6 der Opiumwet is aan den Minister de bevoegdheid gegeven nadere voorschriften te geven om de naleving van de bepalingen van de Opiumverdragen te verzekeren. Deze verdragen beoogen het misbruik van verdoovende middelen te onderdrukken. Aan dit, in zoo weinig woorden omschreven, menschlievende beginsel zit een uitgebreid stelsel van internationale regelingen en nationale wetgeving vast. Om bij dit laatste punt te blijven beoogt dus onze Opiumwet, behalve het nakomen van zekere internationale verplichtingen, in het bijzonder het onderdrukken van het misbruik van verdoovende middelen in Nederland.

Het uitgangspunt dient men ook bij de nieuwe Ministerieele Beschikking in het oog te houden. Terwijl de bepalingen der Wet, welke een contrôle op den handel inhouden, den smokkelhandel onderdrukken, zijn de nieuwe voorschriften gericht op het tegengaan van misbruik, dat langs *legalen* weg kan ontstaan.

Dit streven kwam reeds tot uiting in het bovenaangehaalde gedeelte van art. 6 namelijk, dat aflevering van verdoovende middelen door apothekers slechts kan geschieden voor geneeskundig doel. Voor dit doel kan dus zowel aflevering op recept als op schriftelijke aanvraag geschieden.

Thans is dit anders geworden; de aflevering mag alleen geschieden op recept van een geneeskundige of een tandarts. Aflevering op schriftelijke aanvraag is alleen in spoedgevallen geoorloofd onder zekere beperkingen (zie onder letter c, 2e. in de Beschikking) en overigens geoorloofd voor codeïne, aethylmorphine en haar respectieve zouten en van pulvis Doveri in beperkte hoeveelheden, welke onder letter c, 1e. in de Beschikking zijn aangegeven. Deze stoffen zelf zijn geen verdoovende middelen, die tot verslaving aanleiding geven doch zijn om redenen van toezicht in de Opiumwet opgenomen.

Door de nieuwe bepaling is voor de apothekers de onzekerheid opgeheven of het voorgeschreven of aangevraagde verdoovende middel inderdaad voor geneeskundig doel zal worden bestemd. Als zoodanig geldt nu een recept, waarop zekere vermeldingen moeten voorkomen, welke in art. 1 zijn aangegeven. De apotheker mag derhalve de verdoovende middelen niet afleveren, indien deze vermeldingen niet of niet volledig op het recept voorkomen.

Hieruit volgt tevens, dat aflevering op „iteratie” niet is geoorloofd. Verdoovende middelen mogen alleen op een volledig recept worden afgeleverd. Schijnbaar is

hier een tegenstrijdigheid, omdat wel bij herhaling mag worden afgeleverd, als de arts dit op het recept vermeldt. Deze geeft dan echter daardoor welbewust aan, dat een zeker verdoovend middel eenigen tijd tot een bepaalde hoeveelheid mag worden gebruikt.

In de Beschikking is onderscheid gemaakt tusschen twee soorten recepten, namelijk die, welke voor patiënten zijn voorgeschreven en die, welke de arts of tandarts voor zichzelf voorschrijft, hetzij voor practijk-gebruik, hetzij voor persoonlijk gebruik.

Ten gerieve van den lezer volgt hieronder wat op beide soorten recepten moet worden vermeld.

Recepten voor patiënten	Recepten voor den arts zelf.
1. datum	datum
2. naam en hoeveelheid van het middel	naam en hoeveelheid van het middel
3. de bepaald omschreven wijze van gebruik (dus niet: gebruik bekend, e. d.)	verklaring, dat het middel moet dienen voor uitoe- fening der geneeskunst of voor eigen gebruik
4. naam van den patiënt	_____
5. eventueel het aantal herhalingen	_____
6. onderteekening of paraaf	onderteekening of paraaf

In het bijzonder wordt de aandacht gevestigd op de vermelding van het gebruik onder 3 genoemd.

Volgens art. 8 van de Wet op de Uitoefening der Geneeskunst wordt een recept onderteekend of geparafeerd. Aanbevolen wordt er een goede gewoonte van te maken recepten met verdoovende middelen steeds te onderteekenen, daar dit de mogelijkheid tot het maken van valsche recepten door verslaafden verkleint.

Dezelfde aanbeveling moge hier gegeven worden om hoeveelheden niet in cijfers, doch in letters te vermelden. Herhaaldelijk is receptvervalsching gebleken door 5 in 15 of X in XX te veranderen, hetgeen op die wijze belet kan worden.

Aangenomen mag worden, dat de medicus weet, of hetgeen hij voorschrijft een verdoovend middel is of dat het dit bevat. In twijfelachtige gevallen kan de apotheker hem daarover inlichten.

De nieuwe voorschriften zijn noodzakelijk geworden, omdat bij politieeel onderzoek kwam vast te staan, dat tal van gevallen van verslaving te wijten waren aan lichtvaardig voorschrijven van verdoovende middelen, om van ernstiger oorzaken te zwijgen. In verband met de internationale verplichtingen, welke Nederland op zich heeft genomen om het misbruik van verdoovende middelen te onderdrukken, kon daarin niet berust worden.

Aangezien de apothekers wettelijk verplicht zijn zich strikt te houden aan de voorschriften van de Ministerieele Beschikking van 19 December 1939 wordt, ter voorkoming van vertraging in de aflevering, aan de medici met nadruk aanbevolen op de recepten met verdoovende middelen de verschillende vermeldingen te schrijven zooals hierboven, overeenkomstig die Beschikking, is aangegeven.

A. H. VAN DE VELDE.

*Pharmaceutisch-Hoofdinspecteur
van de Volksgezondheid.*

's-Gravenhage, Januari 1940.

SYNTHESE IN DE GENEESKUNDE.

De aanval van prof. VAN LOGHEM (dit *Tijdschrift*, 3 Februari 1940, blz. 449) op onze Vereeniging noopt ons tot een verweer. En tevens tot een vraag aan de Redactie.